

en Række Arbejdersangforeninger i Landet, og de har samlet sig i en Centralisation for Jylland og en for Øerne. Disse Sangkor er sikkert de største her i Landet, og samtidig er deres Medlemmer i overvejende Grad ubemidlede, i Modsætning til de andre Sangkor. Man har da ment, at naar der kunde ydes Statstilskud til 3—4 Sangkor i København og et Par i Provinserne, vilde Rimelighed ogsaa tale for, at Arbejdersangforeningerne fik et Tilskud. Man har søgt Ministeriet om et saadant, men har faaet Afslag. Derfor har vi i Finansudvalget haft et Samraad med den højtærede Minister, der imidlertid har svaret, at han vilde søge Sagen ordnet paa den Maade, at denne Bevilling blev givet til de centraliserede Sangkor i Provinsen, saaledes at de kunde udstrækkes til ogsaa at omfatte Arbejdersangkorene. Jeg er meget taknemmelig for, at Ministeren vil søge at faa denne Ordning i Stand, men jeg tror ikke, det lader sig gøre — dertil er Bevillingen alt for lille —, og jeg tror ogsaa, der vil være andre Vanskeligheder. Jeg vil haabe, at vi, hvis denne Vej ikke viser sig farbar, da til næste Aar maa kunne vente et Forslag fra den højtærede Minister om Tilskud til disse Arbejdersangforeninger.

Emil Petersen: Jeg paahørte med Glæde Ordførerens (Mads Larsen) Udtalelser om, at man i Finansudvalget er betænkt paa mellem anden og tredje Behandling at foreslaa en Forhøjelse af Understøttelserne til Børnehjemsforstanderne. Efter at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har udtalt sig saa udførligt om dette Spørgsmaal, skal jeg kun give disse Udtalelser min Tilslutning. Jeg skal blot tilføje, at disse Børnehjemsforstandere og -forstanderinder i Regelen maa virke under meget uheldige økonomiske Kaar. De er afskaarne fra en saadan Fortjeneste, at det kan forventes, at de lægger sig noget til bedste i de Aar, de arbejder. Derfor maa de, naar de træder fra og er opslidte, leve under særdeles smaa og vanskelige Kaar, og flere er henviste til, naar der kommer Sygdom og Uheld, at skulle søge Understøttelse af det offentlige. Det forekommer mig, at saadanne Mænd og Kvinder, der har ofret et Livs Arbejde paa en saa samfundsnyttig Gerning, ikke bør være henviste dertil, og at man derfor er betænkt paa at foreslaa en Forhøjelse, maa jeg meget billige. Der er et Hensyn til, som ikke er uden Betydning, nemlig at

disse Forstandere og Forstanderinder, som gennem Aarene har haft Forbindelse med mange Børn, i Regelen kommer til at staa i et godt Forhold til de fleste, maaske alle disse Børn, og det er dem en Tilfredsstillelse og Glæde at kunne bevare en vis Forbindelse med dem, efter at de er udgaaet fra Børnehjemmene, men de kan ikke modtage dem i deres Hjem, naar de er saa ugunstigt økonomisk stillede, som de er. Jeg har et specielt Tilfælde i min Valgkreds i Aar vedrørende Børnehjemmet Brandtsminde. En gammel Forstander og Forstanderinde fratræder, og der er foreslaaet 200 Kr. til hver, saa længe de lever. De ejer intet — saadan gaar det vistnok de fleste —, og de har ingen anden Indtægt. Jeg vil derfor meget støtte Tanken om en Forhøjelse af disse Understøttelser.

De Udtalelser, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremsatte om Forholdene ved de private Seminarier og for Seminarieeleverne, kan jeg give min ubetingede Tilslutning; Haandgerningsundervisningen ved Almue- eller Folkeskolerne paa Landet kniber det mange Steder med. Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at der er adskillige Hundrede Skoler, hvor der endnu ikke er indført Haandgerningsundervisning. Det kommer af, at man de paagældende Steder ikke har uddannede Haandgerningslærerinder. Hvor man har Forskolelærerinder, overdrager man i Regelen dette Arbejde til dem, og de maa gøre dette Arbejde udenfor den sædvanlige Skolegerning. Jeg vil henlede Tanken paa, at man i Virkeligheden overbebyrder Forskolelærerinderne med Arbejde. Efter at de har gjort 6 Timers Arbejde, maa de ofte give 2 Timers Haandgerningsundervisning. Jeg ved af Erfaring, at det kniber for disse Forskolelærerinder og Haandgerningslærerinder at holde ud i et længere Aaremaal. De bliver for tidlig opslidte. Saa har de endda i mange Skoler desuden Gymnastik paa de samme Dage. Det bliver 8—9 Timers dagligt Arbejde i Skolen. Det kan ingen Lærerinde holde ud til i det lange Løb. Jeg vil derfor henstille til Finansudvalget, at man ogsaa er betænkt paa at støtte Haandgerningsundervisningen rundt omkring i Landet, og at det sker paa en saadan Maade, at det ikke falder Forskolelærerinderne særlig til Byrde.

Nøhr: Jeg tillod mig ved Finanslovsforslagets første Behandling at henlede det højtærede Finansudvalgs Opmærksom-